

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 13. ① Ιουλίου 21.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΩΝ.

(Εκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις πρὸς τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Ῥοδακείου ἀριθ. 145.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις πρὸς τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ <i>Πρωτευούσῃ</i> κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> .	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν <i>Τουρκίᾳ</i> κατ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια <i>τουρκ.</i>	3.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> <i>τουρκικῆς</i> λίρας.	4.
Διὰ τοὺς ἐν <i>Βλαχίᾳ</i> <i>προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>τάλ. αὐστρ.</i>	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ <i>Γαλιίᾳ</i> <i>Πολιτεῖᾳ</i> <i>προπληρωτέα</i> <i>λίρα ἀγγλ.</i>	1.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν *καθηγητῆς* τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ *προμηθεύσῃ* εἰς τὸν ἐπιθυμούντα, οὐδὲν ἄποτέ *σύγγραμμα* ἐπιστημονικόν, *φιλολογικόν* *μυθιστορημάτων* εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν *Παρίσι* βιβλιοπωλείων τιμῶν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην *γραφικὴν* διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα *Χωρομετρίας* καὶ *Γεωδαισίας*.

- *Γεωμετρίας* καὶ *ὑποδείγματα*.
- *Φυσικῆς*, *Ἀκουστικῆς* καὶ *Ὀπτικῆς*.
- *Φυσικῆς*, *Ἱστορίας*, *Γεωλογίας*, *Ζωολογίας* καὶ *Βοτανικῆς*.
- *Χειρουργικῆς*.

Ἐπιδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα *ἐργαλεῖα* *Μηχανικῆς*.

Παντοειδῆ πρὸς *χημείαν* ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς *χρωματισμὸν*, *λιθογραφίαν* *τυπογραφίαν* κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὐρίσκονται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν *σύγγραμμα* — *Le Journal pour Tous* — εἰς τὸν ἀριθμὸν 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 *διηγήματα* *κεκοσμημένα* διὰ 32 *ἀραιοῦν* *εἰκονογραφίῶν* — καὶ τιμᾶται, ὁμιμένον *ἀγγλιστί*, εἰς *δραχ.* 9,50 — αὐτὸν 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου *διαφόρων* *ἰσορημάτων* ἐκ τῶν *νεωτέρων* *δημοσιευθέντων* εἰς *Παρίσι*, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ *δραχ.* 1: 15. 2: 30 καὶ *κατ' ἄλογον* ἑκατὸν ἀντίτυπον.

Ὅτις δὲ ἤθελε *προμηθεύσει* αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον *δραχ.* 75 *ἐξ ἀγορᾶς* *διαφορῶν* *παρ' αὐτῷ* *εὐρισκομένων* *βιβλίων*, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης *Ἰανουαρίου*, *θίμαι* *χει θωρεῖν* ἐν ἀντίτυπον τοῦ *συγγράμματος* — *Le Journal pour Tous* —

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιέν, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ *Ἀβδερῖτου*.

Ἡ ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ὑπὸ *A. N. Βρατσάρου*:

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 12.)

Ἡ κατάπτωσις.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἰατρὸς ἐπεσκέπτετο δύο ἀσθενεῖς. Ἡ γράϊα μήτηρ τῆς Ἀνθῆς καταβληθεῖσα μᾶλλον ἐκ τῆς ἠθικῆς *καθῆσέως* τῆς, διότι ὁ ἀνήσυχος σκώληξ τῆς *συνειδήσεως* τὴν *ἤλεγχεν* ὡς *παραίτιον* τῆς *παραφροσύνης* τῆς *θυγατρὸς* τῆς, κατέπεσεν ἀκλόφωνος, καὶ οἱ *συγνοὶ* *στεναγμοὶ* τῆς, ἐκ *βάθους* *καρδίας*, *κατέβησαν* τὸν *πυρετὸν*, ὅστις κατέτρογε τὰ *μαραμμένα* *σπλάγγνα* τῆς.

Ὁ ἰατρὸς ἄμα ἤγγισε τὸν *σφιγμὸν* τῆς, καὶ ἐμέτρησε τοὺς *ταχεῖς* καὶ *φύγοντας* *κτύπους* του, ἔδῃζε τὴν *ἄκραν* τοῦ *μύστακος* του, καὶ *ἐξαγαγὼν* τοῦ *κόλπου* του *τεμάχιον* *χάρτου*, ἔγραψε *λέξεις* *τινάς* καὶ *σημεῖα* *συμβολικά* καὶ

— Ἄφετε νὰ *ἀναπαυθῆ*, εἶπε πρὸς τοὺς *ὑπηρέτας*, καὶ ἀπὸ τὸ *ποτὸν* τῆς *συνταγῆς* ταύτης *δίδοτε* νὰ *πίνῃ* *συχνά*.

Ἐστράφη τότε καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν Ἀνθῆν, καὶ τὴν εὔρε *πυρέσσουσαν* ἀφοῦ *ἀνεμέτρησεν* ἐπὶ ὄραν, καὶ ἐξέτασε τὰς *λεπτοτέρας* *συνταγῆς* τῆς, ἔκαμε *νέαν* *φλεβοτομίαν*.

Οἱ ἀσθενεῖς, εἶπε τότε, ἔχουσιν *ἀνάγκην* *ἐπαγρυπνήσεως* *ἀδιαλείπτου* εἰς τὴν *τακτικὴν* *δόσιν* τῶν *ιατρικῶν*, διότι

— Διότι, ἐπανέλαθον οἱ *ὑπηρέται* *προσβλέψαντες* *ἀλλήλους*, καὶ *κατόπιν* τὸν *ἰατρὸν*, τὸ δὲ *βλέμμα* τῶν *ἐξέφραζεν*, ὅτι *ἠσθάνοντο* τὸν *κίνδυνον*.

Διότι, προσέθηκεν ὁ ἰατρὸς, ὅστις ἐνόησεν τὸ *περίλυπον* ἐκεῖνο *βλέμμα*, *μόνη* ἢ *καλὴ* *ἐπαγρύπνησις* *σώζει* *πολλάκις* τοὺς *ἀσθενεῖς*.

— Ἄλλ' ἰατρὲ, εἴμεθα *μόνοι*, *ὑπέλαθεν* ὁ *γέρων* *Ἰωάννης* *ἀνάθεμα* τὸν *ἐφετεινὸν* *χειμῶνα*, ὅστις μὲ εὔρε *γέροντα* καὶ *δὲν* *δύναμαι* νὰ *σαλεύσω*, ὁ *ἄμοιρος*! τοῦλάχιστον νὰ *εἰδοποιήσω* τὸν *Κύριον* *Σκολεύδην* ἢ τὴν *Κυρίαν* . . . τὴν *θείαν* τῆς *νέας* *κυρίας* *μας*.

— Τί νὰ κάμωμεν, πῶς νὰ γίνωμεν ; ἐπανελαμβάνεν ἡ Μαρία δακρύουσα, καὶ ὁ εὐαίσθητος Ἱατρός, ρίψας ἐν βλέμμα κύκλω του, ἐπίστευσεν, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τοῦ θανάτου τὰς θύρας, ἐκεῖ ὅπου παγώνει τὸ αἷμα τῆς νεότητος καὶ συνθλώνται αἱ ἐλπίδες τῶν θνητῶν.

Τίποτε ἡ ψυχὰς ἀγωνιώσας ἔβλεπε μόνον, καὶ ὁ γογγυτὸς αὐτῶν ἐνούμενος μὲ τοὺς γοεροὺς κλαυθμοὺς τοῦ συρίζοντος βορῶα, διέχυσεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸ μέλαν καὶ βαρὺ ἐκεῖνο πέπλον τῆς θλίψεως, μὲ τὸν ἐπιθανάτιον πάγον του.

— Διατὶ νὰ ᾄμαι Ἱατρός ! ἐμυρμύρισε καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἐκεῖθεν, ὅθεν ὁ σμῆ τάφου ἀνῆρχετο, καὶ τὸ βλέμμα του συνῆντα νεκροῦς. Ἡ καρδία του συνεθλίβει, διότι οὐδεμίαν ἡδύνατο νὰ προσφέρῃ βοήθειαν, ἐνῶ ἔβλεπε καὶ κατενόει τὴν πρόοδον τοῦ θανάτου. Ἰπὸ τὴν ἰδέαν ταύτην, ἔλαβε καὶ πάλιν ἀπελπιστικῶς τὴν χεῖρα τῆς Ἀνθῆς καὶ ἡ ψυχὴ του ἤρχισε νὰ παλαίη πρὸς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τὸ δρέπανον ἦτον ἤδη ὑψωμένον, καὶ εἰς ἐν του κτύπημα, δύο ἔμελλε νὰ ἀνοιχθῶσι τάφοι, καὶ μία θλιβερὰ τοῦ νεκροσημάντρου φωνή, ἤθελεν ἀναγγεῖλαι δύο θλίψεις.

ὦ ! ἐγὼ, ἐγὼ ! μόνος θέλω ἀγρυπνήσει. Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ σωθῆ τοῦλάχιστον ὁ εἰς.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα ὁ Ἱατρός, ἐπικαλεῖται τὰ θεῖα εἰς βοήθειάν του, σημεῖον, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν μεγίστην ἀπελπισίαν.

Ὁ Ἱατρός ἔγραψε διαφόρους συνταγὰς, καὶ ἐξαπέστειλε τὸν ὑπηρέτην του, ὅστις ἦτον ἐκ τῶν ὀρεσιτρόφων ἐκείνων ἑλληνοπαίδων, τοὺς ὁποίους δὲν ἐμποδίζουν αἱ χιόνες τῶν πόλεων· τῷ ἔδωκε δὲ καὶ ἰητὴν διαταγὴν, νὰ εἰδοποιήσῃ ἐν τῇ διαβάσει του, τὸν κύριον Σκολούδην καὶ ἐκεῖνος τὴν Κυρίαν . . . θεῖαν τῆς Ἀνθῆς, περὶ τῆς σοβαρᾶς ἀσθενείας τῆς ὁποίας τὴν κρίσιν ἀνέμενε κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὁ Ἱατρός, καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ παρευρεθῶσιν ἐκεῖ.

Ψυχὴ ζῶσα δὲν ἐφαίνετο εἰς τὰς ὁδοὺς, μύλονότι ὁ χειμὼν ἦτον ἤδη εἰς ὕψεσιν, διότι ὁ βορρᾶς εἰσίγησε καὶ ἡ χιών δὲν ἐπιπτε πλεόν εἰς νηρετούς.

Τρεῖς ὥραι παρήλθον, καὶ βαρὺς καὶ ὑπόκωφος κρότος ἀνήγγειλε τὴν ἀφιξὴν ἀμάξης ἐνώπιον τῆς οἰκίας, ἔνθα μετέφερε τὴν θεῖαν τῆς Ἀνθῆς, τὸν Κύριον Σκολούδην καὶ τὸν Κώσταν μεθ' ὅλης τῆς προμηθείας τῶν φαρμάκων.

Περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὰς ἐπιφωνήσεις τῆς μὲν καὶ τὰς ἀπελπιστικὰς συγκινήσεις τῆς, ἢ τὰς ἐμπιστευτικὰς ἐπερωτήσεις, τὰς ὁποίας ἀπηύθυνεν ὁ Σκολούδης πρὸς τὸν Ἱατρὸν περὶ τοῦ κινδύνου τῶν ἀσθενῶν, τῶν ὁποίων βεβαίως δὲν ἦτον εὐχάριστος ἡ ἀπάντησις, διότι κατεβλήθη ἀμέσως καὶ ἀποσυρθεῖς εἰς τινὰ γωνίαν, ἔρριψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Ὁ Ἱατρός ἐξέτασε τὰ φάρμακα, ἔλαβε θέσιν πλησίον τῆς Ἀνθῆς, ἀφοῦ διέταξε τὰ τῆς μητρὸς, καὶ δὲν ἠγέρθη, παρ' ὅταν περὶ τὸ

πεσονύκτιον εἰς ἓνα στεναγμὸν τῆς Ἀνθῆς ἐνόησεν, ὅτι ἡ στιγμή τῆς κρίσεως ὑπέστη, καθόσον κάμηνος πυρσοῦ τότε καὶ ἀγωνία ψυχορῶα γυνότος ἐμαρτύρουν αὐτὴν.

Τοῦ Ἱατροῦ ἡ ψυχὴ ἠγωνία ἐπίσης καὶ συνεπάθειεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς ἀσθενοῦς, τοῦ δὲ Γαβριὴλ ὁ νοῦς ἐπέτα περὶ τὴν κλίνην αὐτῆς, καὶ ἡ ἀνυσυχία του ἦτο ὡς τοῦ καταδίκου τὰς ἀγωνίας τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς κεφαλικῆς του ποινῆς· διότι τότε ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, διέρχονται ἐνώπιόν του τὰ πολύμορφα τῆς φαντασίας πλάσματα, ὡσεὶ πραγματικά.

Εἶναι ἡ ἐβδόμη ἡμέρα τοῦ κατασιγάζοντος χειμῶνος, καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων εἰς γαλανὸν οὐρανὸν, διέλαμπεν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἥτις αἰσθανομένη τὴν θερμὴν ἐπαφὴν του ἀναλύει καὶ χάνεται, καὶ οἱ παράμορφοι ὄγγοι αὐτῆς ἀλλοιοῦνται εἰς διαυγῆ ρυάκια, εἰς τῶν ἰσπίων τὸν θορυβῶδη μурмуρισμὸν ὑπερέχει ἡ βραδεία καὶ πένθιμος φωνὴ τοῦ νεκροκώδωνος τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

Ὁ Γαβριὴλ ἠκρόασθη, καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς.

— Ἡ Ἀνθῆ ἐσώθη, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπέθανεν ! ἔλεγε τὴν στιγμήν αὐτὴν ὁ Ἱατρός πρὸς τὸν μαρνανθέντα Γαβριὴλ, ὅστις κατηφῆς τὴν ὄψιν, καὶ παρημελημένος τὸ σῶμα, περιεπάτει ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ θαλάμου του, μὲ χεῖρας ἐσαυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους. Οὐδὲν ἀπεκρίθη ἀλλ' ἀναβλέψας τὸν Ἱατρὸν, ἐμειδίασε πικρὰ, ὡς ἂν ἔλεγε— Ἡ μού κρύπτῃς τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι προετοιμασμένος διὰ πᾶν ἄκουσμα.

— Σοὶ ὀρκίζομαι Γαβριὴλ, ὅτι ζῆ, ὑπέλαβεν ὁ Ἱατρός, μαντεύσας τὴν ἰδέαν ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ ἤθους του.

— Τὸ εἰζεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Γαβριὴλ, μὲ τὸ εἶπες ἀπὸ χθὲς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου . . .

Πλὴν ἀπὸ τῆς χθὲς ἐτάφη καὶ δι' ἐμὲ ἡ Ἀνθῆ· ἡ δὲ μοῖρα τοῦ ἐπιπέτατός μου ἐπέγραψε δυστυχία !

— Δυστυχία ! ὅταν ἦναι τις βέβαιος, ὅτι ἀνταγαπάται ;

— Χειρότερον τότε, ἀπελπισία ! ἀφοῦ τὸ ἀντικείμενον τῆς πλάνης σου, τῶν ἐλπίδων του τὸ σημεῖον καὶ τοῦ μέλλοντος ὁ σκοπὸς, σβέννυται εἰς μίαν τελευταίαν θέλησιν πατρὸς ἀποθνήσκοντος, ἥτις εἶναι ἱερά, καὶ ἀμετάστρεπτος, ὡς τελευταία θέλησις . . .

Ὁ Ἱατρός ἐσιώπα, ἀναμένων πλατυτέραν ἐξήγησιν· ἀλλ' ὁ Γαβριὴλ, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς ἀνέτρεξε τὸν ὀλιγοχρόνιον πραγματικὸν βίον του, καὶ εἶδεν, ὅτι τοῦ ἀνθρώπου, καὶ αὐτὸς ὁ γέλως ἔχει δάκρυα, ἐστὲν ἕκξεν ἐκ βαθέων καὶ ἀναβλέψας μελαγχολικὰ τὸν Ἱατρὸν, εἶπεν·

Ἄϊ Ἱατρέ μου, ὡς τὰς συνταραχὰς τοῦ οὐρανοῦ ὑπάρχουν καὶ τοῦ βίου ἀνεμοστάλαι, αἵτινες εἶναι αἱ πλᾶναι αὐτοῦ, καὶ αἵτινες ἀπεδείχθη, εἶναι σπάνιον νὰ διέλθωσι μόναι, ἀλλ' ἡ μία θύελλα σύρει τὴν ἄλλην, καθὼς ὁ κεραυνὸς προκαλεῖ τὸν κεραυνόν· καὶ δὲν εἶναι δεισιδαί-

μων ὁ ἄνθρωπος, ὅταν λέγῃ, ὅτι προαισθάνεται μίαν δυστυχίαν του, καὶ μάλιστα ὁ δυστυχῆς ἐραστής.

— Τί αἰνίγματα, λέγεις Γαβριήλ; δὲν ἐνοῶ πόθεν αἱ σκέψεις σου αὐται αἰ νέαι, τί μὲ ὑπεσχέθης τὴν παρελθούσαν;

— Διότι ἠγνόουν, καθὼς καὶ σὺ τὴν στιγμὴν ταύτην, τί συνέβαινε.

Μάθε λοιπὸν καὶ σὺ, ὅτι χθὲς μίαν στιγμὴν, ἐνῶ πλανηθεὶς ἐκ τῆς σιγῆς τοῦ κακοῦ καιροῦ, ἐξῆλθον ἀσκόπως μεταξὺ χιόνος καὶ πάγου, ὀπισθένμου ἤκουσα βαρὴν κρότον ἀμάξης, ἐστράφην καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἀνεγνώρισα τὸν φίλον μας δικηγόρον Κύριον . . . κρᾶζοντά με ἐξ ὀνόματος ὁ ἀμαξηλάτης ἔστησε τὴν ἀμαξάν καὶ μοι ἐγένετο πρότασις νὰ εἰσέλθω εἰσῆλθα, μὰ τὴν ἀλήθειαν μηχανικῶς, καὶ καταβεβλημμένος, ὡς ἤμην. Τὸν ἠρώτησα ποῦ ἦτο καὶ ἐπιστρέφει τοσοῦτον εὐθυμος; διότι τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε τὴν εὐχαρίστησιν, καὶ τὸ βλέμμα του ἦτο ὅλως ζωή.

Μὴν ἐρωτᾷς, ἀποκρίνεται, βλέπεις αὐτὰ τὰ ἐγγράφα; εἶναι ὑπόθεσις ἐκ τῆς ὁποίας τοῦλάχιστον δύο χιλιάδας ταλλήρων θὰ κερδίσω, ἂν τὴν κερδίσω καὶ ἤρχισε νὰ μοῦ διηγῆται, ὅτι Κύριός τις Ἀστέρης καλούμενος, ἔμπορος ἐν Λονδίῳ, ἀναχωρῶν ἐσπευσμένως διὰ Βλαχίαν, τὸν ἀφῆκε πληρεξούσιον ἐπίτροπόν του κατὰ τοῦ Κυρ. Σκολούδη, ὅστις κηδεμονεύων τὴν μνηστὴν του μονογενῆ θυγατέρα τῆς Κυρίας ἐδυστρόπει νὰ παραδώσῃ τὴν ἐν συμβολαίῳ ὁμολογημένην προικὰ, κατὰ τινὰ διαθήκην τοῦ ἀποθιώσαντος πατρὸς τῆς κόρης, ἥτις μάλιστα κινδυνεύει ἀπὸ ὀξείαν ἀσθένειαν. θὰ γνωρίζῃς ἴσως τὴν θυγατέρα τῆς Κυρ. ἥτις ἐπίσης κινδυνεύει.

Ἐνοεῖς ἤδη, ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, μὲ τὴν μεγαλύτεραν ἀδιαφορίαν ἤκουσα τὴν διήγησιν, ἀλλ' ὅταν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας . . . Ὡ τότε δὲν ἤμην πλέον εἰς ἑμαυτὸν, ἡ κεφαλὴ μου ἐζήτηε νὰ φύγῃ τῶν ὤμων μου, ὁ κόσμος ὅλος μοι ἐφαίνετο, ὅτι ἐστράφε καὶ ἡ συγκίνησίς μου ἐγένετο καταφρηνός· ἡ δὲ περιέργεια τοῦ φίλου μὲ συνετάραξε πλειότερον καὶ δὲν εἴξευρα τί ν' ἀποκριθῶ, ὅταν μὲ ἠρώτα, ἂν γνωρίζω τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν.

— Ναί, ὄχι τόσον, ἀπεκρίθην τεθορυβημένος.

— Τὴν λέγουν ὠραίαν τὴν κόρην, εἶναι ἀληθής; σὺ ὅστις εἶσαι καλὸς πραγματογνώμων!

— Δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν ἀποκριθῶ, καὶ ἀπορῶ μάλιστα, πῶς ἤθελα ὑπεκφυγεῖ τὴν δύσκολον αὐτὴν θέσιν, ἂν κτ' εὐτυχίαν ἢ ἀμαξὰ δὲν ἐστεκεν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας του, ὅπου μὲ προσεκάλεσε νὰ καταβῶ ἠρνήθην καὶ προσπαθῶν νὰ δώσω διάφορον στροφὴν πρὸς τὴν γενομένην συνδιάλεξιν.

— Αἱ! τὸν λέγω φίλε, ὅστις τώρα θὰ πλουτίσῃς ἀπὸ μίαν δίκην θὰ διατάξῃς τὸν ἀμαξηλάτην σου νὰ μὲ μεταφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου; ἀλλὰ τόσον ἄτυχα καὶ μεμψίμοιρα ἐξεφράσθην, ὥστε μὲ ἐθεώρησε μετ' ἀπορίας . . . Καίρε, Καίρε! τὸν λέγω καὶ πρὸς τὸν ἀμαξᾶ, τράβα.

Καὶ ἰδοὺ, καλὲ μου Ἰατρὲ, ὕστερον ἀπὸ τοσοῦτων ἡμερῶν ἀγωνίαν καὶ πάθη, ἐνῶ ἀνέμενον νὰ ἴδω τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα παρήγορον, αἴρνης μανθάνω ἀπελπιστικῶς, ὅτι ἐπικεῖται αἰώνια δι' ἐμὲ ἔκλειψις . . . ὦ! τὸν θάνατον! τὸν θάνατον! Ἰατρὲ, δέχομαι προθυμότερον, διότι ποῖα καρδιά ἀντέχει εἰς τόσας παθήσεις;

Καὶ νομίζεις, ὅτι ὁ θάνατος ἀποδιώκει τὰ παθήματα, εἶπεν ὁ Ἰατρὸς; τὸ νὰ ἐξέλθῃ τις τοῦ κόσμου τούτου δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ πέσῃ εἰς τοῦ ἄθου τὴν ἄβυσσον, καὶ οὕτω νὰ ἐλευθερωθῇ, διότι πίπτων ὑποφέρει εἰσέτι καὶ ὑποφέρων θανατωμένος οὐδεμίαν πλῆον ἔχει ἐλπίδα, ἐνῶ ἐν τῇ ζωῇ τόσαι ὑπάρχουσιν ἐλπίδες, αἵτινες γλυκὰ μᾶς πλανῶσι· τίς οἶδε λοιπὸν, τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Ἀλλ' αὐτὸ πάντοτε ὑπῆρξε τὸ ἐλάττωμα τῆς νεότητος, ὁ ζωηρὸς διοργανισμὸς, ὅστις ἀνορθοῦται εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐνόχλησιν, ὡς ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος ἵππος, ὅστις δὲν ἐδέχθη εἰσέτι ἀναβάτην, καὶ εἰς μόνην τὴν ἐπαφὴν τῆς χειρὸς ἀφηνεῖ.

— Ἀναγνωρίζω τὴν ὀρθότητα τῶν ἐπιχειρημάτων σου, Ἰατρὲ, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μὲ πείσῃ νὰ σκέπτωμαι, ὅπως καὶ σὺ;

— Ὁ καιρὸς, ἡ ὑπομονή.

— Πλὴν καὶ ταῦτα παρὰ τίνος ἐξήρτηνται.

— Ἐκ τῆς θελήσεως, ὁ ἔχων θέλησιν δύναται νὰ ὑποτάξῃ τὰ πάθη του, καὶ κανονίσῃ, σχετικῶς πάντοτε πρὸς ἓνα τύπον, τὴν πορεῖαν του.

— Συνήθεις φράσεις· ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν, μοι φαίνεται, δὲν εἶναι ἐντελὼς ἐκ τῶν ἐφ' ἡμῖν, διότι ἡ θέλησις ἀναφαίνεται πάντοτε μετὰ τῶν παθῶν καὶ τότε νικᾷ τὸ ἰσχυρότερον. Θέλω ταύτην τὴν στιγμὴν νὰ μὴ αισθάνωμαι τόσα, νὰ μὴ παθαίνω, νὰ μὴ ἀγαπῶ τὴν Ἄνθην, ναί! νὰ μὴ τὴν ἀγαπῶ!

— Διατήρησον λοιπὸν τὴν ἰδέαν ταύτην, ἐνίσχυσέ τιν.

— Ἀδύνατον! ἀδύνατον! ἔκραζεν ὁ Γαβριήλ, ἀλλοίμονον! θὰ τὴν ἀγαπῶ, θὰ τὴν ἀγαπῶ! ἐνετυπώθη πλῆον εἰς ὅλας μου τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὅ,θὲν ἂν στραφῶ, ἡ λέξις αὕτη, ὥσει φάσμα μὲ καταδιώκει, καὶ ὅσῳ τὸ φεύγω κατὰ τοσοῦτον παραφρονῶ. . . .

Καὶ ὁ Γαβριήλ κατέπεσε, συσπῶν τὰς ὄφρεις καὶ τοὺς γρόνθους, προσπαθῶν οὕτω νὰ ὑπερνικήσῃ τὸν δριμῦν τῆς καρδίας του πόνον.

Ὁ Ἰατρὸς ἔδραμεν εἰς βοήθειάν του.
— Ὡ! ἐστέναξε μετὰ πολὺ ἰδοὺ τί παθαίνει ὁ θέλων νὰ παλαίσῃ πρὸς ἀνωτέραν δύναμιν.

— Τί αισθάνεσαι Γαβριήλ;

— Αἰσθάνομαι, ὅτι χεῖρ πεπυρακτωμένη ἀνιχνεύουσα βαρέως τὸ σῆθος μου, ἐρχεται μεθ' ὀρμῆς καὶ ζητεῖ νὰ συντρίψῃ τὴν καρδίαν μου, συνθλίβουσιν αὐτὴν μεταξὺ τῶν χαλυβδίνων δεσμῶν τῆς, καὶ τότε . . . ὦ τότε, ἐν μόνον βλέμμα, ἐν μειδιάματι εἶναι βάλσαμον καταπραῦνον τὸν πόνον, παριστάνον ἄγγελον τὸν ἔρωτα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὰ κτυπήματα ἀποθνήσκουσιν μειδιῶν· εἰδεμὴ ἀποτρόπαιον φάσμα ὁ ἔρωτος· εἶναι θηρίον τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα κεραυνός, καταστρέφων τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς.

Ὁ ἰατρὸς συνεκινήθη, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑγράνθησαν, βλέπων νὰ μαραίνεται καὶ θλίβεται ἡ ἡλικία ἐκείνη, ἣτις ἔπρεπε νὰ θάλῃ καὶ χαίρεται.

— Ταλαίπωρε! νές, εἶπε, πάσχεις· πλὴν ἰδοὺ καὶ ἄλλο εἶδος ἀσθενείας παθητικῆς, ἀπροσῆτου εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ὑπομονή! χάριν σοῦ, χάριν τῶν ἀναξιοπαθούντων γονέων σου, οἵτινες σὲ βλέπουν καὶ θλίβονται εἰς τοιαύτην ἡλικίαν.— Τί ἔχει, μὲ ἠρώτουν πρὸ ὄλιγου, ὁ Γαβριήλ μας, ἰατρέ; μῆτε τρώγει, οὔτε κοιμάται, ἀλλὰ μαραίνεται καὶ ὅλως σύννου καὶ κατηφῆς, οὔτε παίξει, οὔτε γελᾷ πλέον πρὸ τινων ἡμερῶν.

— Ἐχουν δίκαιον, πόσον ἀγνώμων φαίνομαι εἰς τὰς περιποιήσεις των.

— Λοιπὸν ὑπομονὴν ἔχε, ἡ ὑπομονὴ καὶ ὁ χρόνος φθάνει τὸν σκοπόν.— Ἐπειτα ἀνταγαπᾶσαι Γαβριήλ!

— ὦ! ναι, τοῦτο ἂν ᾔηναι ἀληθές, ἂν ᾔηναι ἀληθές, . . . Ἰατρέ μου! καὶ περιπτυσσάμενος αὐτὸν, τὸν ἠσπάζετο.— εἰπέ με, εἰπέ με, ἔλεγε, τὴν ἐντελῆ ἀνάβρωσίν της, θὰ τὴν ἰδῶ; . . . ὦ! πόσον ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ.

— Μὴ σπεύδῃς, διότι ἡ ἄκαιρος ἢ ἡ αἰφνίδιος παρουσία σου εἶναι θάνατος διὰ τὸ εὐαίσθητον αὐτὸ ἄνθος. Ἐγὼ μάλιστα ἤθελα σὲ συμβουλευέσει ἐν μικρὸν ταξείδιον.

— Ταξείδιον! εἶπεν ὁ Γαβριήλ. . . καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ.

— Ταξείδιον, ταξείδιον, ὑπέλαβεν οὗτος μετ' ἀδιαφορίας, τὸ βλέπω ἀναγκαιότατον, καὶ δι' ἐσὲ καὶ δι' ἐκείνην.

Ὁ Γαβριήλ ἐμεϊδίασεν, ἀφοῦ παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ τὸν ἰατρὸν, ὅστις τὸν εἶπε·

— Τί σκέπτεσαι, πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσῃς.

— Σχεδὸν τὸ ἀπεφάσισα.

— Ἀλήθεια;

— Λόγον τιμῆς, ὅτι πρὶν μὲ κάμετε τὴν παρατήρησιν, ἡ ἰδέα μου ἦτον αὐτῆ, ἥδη τὴν ἐνισχύσατε.

— Ὁ ἰατρὸς ρίψας βλέμμα πολὺπειρον ἐπὶ τὸν Γαβριήλ ἠσπάζετο αὐτὸν καὶ ἀπῆλθεν ὑπὸ μυρίων αἰσθημάτων πολεμούμενος.

— Ἰατρέ μου, ἀναμένω· ἐξέφραξε τὸ τελευταῖον βλέμμα τοῦ Γαβριήλ· ἀναμένω νὰ μάθω τὴν ἀνάβρωσίν της.

— Ἔσο ἡσυχος ἀνταπεκρίνετο τὸ τοῦ ἰατροῦ.

.
.
.

Τεσσαράκοντα παρῆλθον ἡμέραι, καὶ τὴν τεσσαρακοστὴν πρώτῃν ἡ Ἄνθῃ, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς θείας της ἐξ ἑνὸς, καὶ τῆς Μαρίας ἐξ ἄλλου, ἤλθε καὶ ἐκάθησε πρὸς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, ὅπου κατὰ πρῶ-

τὸν ἠσθάνθη τὴν στάσιν τῆς καρδίας της, ἐκεῖ ὅπου ἔμενεν αἰώνια ἐντετυπωμένη ἡ μορφή τοῦ Γαβριήλ. Μικρὸν ἐρύθημα διῆλθε τότε τὰς ὠχρὰς παρεΐας της, καὶ τὸ χαῦνον ἐκ τῆς ἀδυναμίας βλέμμα της ἐσκιάζετο ὑπὸ τὰς μακρὰς καὶ μελανὰς βλεφαρίδας της· δύο δὲ ὄφρσις, δύο ἐν μικρογραφίᾳ ὀλόμαυρα τόξα, καθωραΐζον τὸ μόλις ἀναπνεόν ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ καθίστων αὐτὸ περιπαθέστερον, ἢ δὲ παχυπλόκαμος κόμη της, ἀτιμελῶς περιστέφουσα τὴν κεφαλὴν, τῇ ἔδιδον τὸν τύπον ἀρχαίας μυθολογουμένης νύμφης, ἣτις ἐθλίβετο εἰς τὴν ἐνθύμησιν ἐνὸς θνητοῦ, καθημένη σιωπηλῶς εἰς τὸ σκιῶδες βάθος ἐνὸς δάσους, τοῦ ὁποῦ αἱ μυστηριώδεις φωναὶ παρῶδον τῆς καρδίας της τοὺς πόθους, ἢ παρὰ τὸ χεῖλος λίμνης, ἐπὶ τῶν ὠχρῶν τῆς ὁποίας ὑδάτων, ἐγκατωπτρίζετο τὴν μελαγχολίαν της.

— Ἄ! ἀνέπνευσε· σήμερον, εἶπεν, εἶναι μία τῶν ὠραιωτέρων ἡμερῶν τοῦ Μαρτίου, τί γαλήνιος οὐρανός, ὅποιος ὀρίζων, καὶ ἔρριψε διὰ τῶν ὑέλων τὸ μακρὸν βλέμμα τη· διὰ νὰ μετρήσῃ, ὡς εἶπεῖν, δι' αὐτοῦ τὴν διάστασίν του.

Πᾶ! ἐπεφώνησε, κῆπος ἀπέναντί μας καὶ εἰς οἰκίσκος, τί κομψός! καὶ τοιαύτη καλλιέργεια ἐν καιρῷ χειμῶνος; τίνος εἶναι, Μαρία, ὅλα αὐτά;

— Δένειξέωρα, κυρία· ἕνα γέροντα, βλέπω μόνον, ὅστις ποτὲ δὲν ἀνοίγει τὴν θύρα του εἰς κἀνένα, παρὰ μόνον ἀφοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος, καὶ τὸ μικρὸ του παράθυρον, τὴν νύκτα ποτὲ δὲν ἔχει φῶς.

— Καὶ πότε ἔγιναν ὅλα αὐτά;

— Δὲν εἶναι μῆνας, ὅταν ἕνα πρῶτ' εἶδαμεν πολλοὺς ἐργατας, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν καὶ εἰς μίαν ἐβδομάδα ἐκτίσαν, ἐφύτευσαν ὅλα αὐτά· ἔπειτα πλέον μόνος ὁ γέρος ὅπου σᾶς εἶπα φαίνεται· ἀλλὰ πρέπει νὰ ᾔηναι πολὺ ἀγαθός, διότι σχεδὸν κᾶθε βραδὺ περιμένει νὰ ἰδῇ τὸν ἰδικόν μας τὸν Ἰωάννην· διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, τί κάμνει ἡ Κυρία σας, εἶναι καλὰ;— Τόσῳ πλέον, ὅπου ὁ Ἰωάννης ἄμα τὸν ἰδῇ, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, τοῦ λέγει— εἶναι πολὺ καλὰ.

— Πολὺ καλὰ, ἐπανελάβε καὶ ἡ Ἄνθῃ κινήσασα τὴν κεφαλὴν. . .

— Ἀλλὰ τὸ νοστιμότερον Κυρία, εἶναι. . .

— Ἐλα, Μαρία, σιώπα· μὴ μᾶς ζαλίζῃς μὲ ταις πολυλογίαις σου.

— Ἄφες θεία, δὲν πειράζει· ἐξακολούθη, εἶπεν ἡ Ἄνθῃ πρὸς τὴν Μαρία, ἃς ἀκούσωμεν τὸ νοστιμότερον.

— Ἡ Μαρία ἔρριψε βλέμμα ἡμίδακρυ ἐπὶ τῆς θείας, καὶ κατέπιεν ἕνα λιγμὸν ἀπαρατήρητον.

— Τὸ νοστιμότερον, κυρία, εἶναι ὅπου κᾶθε πρῶτ' εἶδει ὁ γέρος αὐτός εἰς τὸν Ἰωάννην, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα λουλούδια, (καὶ ἔδειξεν μίαν ἐκεῖ θεμένην ἐκλεκτὴν ἀνθοδέσμη) καὶ λέγει· αὐτὰ εἶναι διὰ τὴν ὠραίαν Κυρίαν σας.

— Ὁ καῦμένος! τὸν εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἄνθῃ εὐγνωμονοῦσα,

και διατι δεν με το ειπες; διατι δεν με τα εδειξες; δωσε με τα γρηγορα.

Η Μαρια ελαβε την ανθοδεσμην και την προσεφερεν, η δε Ανωθη λαβουσα αυτην, την αναπεθεσεν επι του παραθυρου πλησιον της και εκλινε την κεφαλην μεθυστικως επ αυτης.

Κατ' εκεινην την στιγμην, η Μαρια ριψασα εν βλεμμα προς τον κηπον, ειδεν εν τω μεσω αυτου τον γεροντα κηπουρον, οστις με χειρας μολις κρατουςας την δικελλαν του, ητενιζε προς το παραθυρον οπου εφανη η ανθοδεσμη, την οποιαν ανεγνωρισεν ως η μητηρ το τεκνον της, καθοσον μαλιστα η αποστασις δεν ητο μεγαλη.

— Να, ιδου, ειπεν η Μαρια, αυτος ειναι, ιδε τον, κυρια, τι ωρατον αναστημα δι' ενα γεροντα. . . πως βλεπει νομιζεις, οτι αφησε το δικελλι του δια να θαυμαση κατι.

Η Ανωθη ανεκυψε την κεφαλην, και εφανη επι της υελου η αγγελικη μορφη της: μολις την ειδεν ο γερων κηπουρος και παραυτα αφηκε να πεση εντελως η δικελλα, εσυρε το κάλυμμα του και εκυψε μεχρις εδαφους την καταλευκον κεφαλην του.

Η Ανωθη ενοησασα, οτι προς αυτην απευθυνετο ο προσκυνισμος, εκινησε την ασθενη αλλ' ωραιαν εισετι χειρα της, εις σημειον ευχαριστησεως, και επανεπεσεν επι της καθεδρας, διοτι η καρδια της εσκίρτισε συμπαθως εις την θεαν εκεινου του γεροντος: και χωρις να δυναται να εξηγηση αλλως την συμπαθειαν της αυτην, διανοηθη, οτι εσως, διοτι κατ' τι τη ανεμιμνισκε τον προ πολλου τεθνεωτα πατερα της: και εις την αναμνησιν ταυτην εδακρυσε.

— Θεια, ειπε τότε, στραφεισα προς την παρακλιτημενην, ποσας ημερας εχομεν να λαβωμεν επιστολην της Μητρος μου;

Την παρελθουσαν εβδομαδα κρη μου.

— Και ποτε ερχεται;

— Ίσως. . . . Ίσως την ερχομενην.

— Ω! ποτε δεν θα της το συγχωρησω να με αφηση να φυγη εις τοιαυτην ασθενη καταστασιν; . . . και οι οφθαλμοι της επληρωθησαν δακρυων.

— Μη παραπονειςαι, Ανωθη μου, η ταλαίπωρος καρδια της εθλιθετο, οταν σε αφινε, διοτι η τελευταία της παραγγελια ητο—την Ανωθη μου, την Ανωθη μου προσεχετε! . . . αλλα δεν ηδυνατο να πράξη και αλλως.

Ακρα σιωπη διεδεχθη τότε την μικραν ταυτην εξηγησιν, και η Μαρια προφασιζομενη σπουδην, εδραμεν εξω να χυση δυο δακρυα εις την μνημην της γραιας κυριας της.

Ουτω διεηλθον δεκα επι πλεον ημεραι, και ο ιατρος ευρισκεν ημερα τη ημερα βελτιωσιν εις την υγειαν της Ανωθης, οι δε φοβοι τουσ οποιουσ ειχε συλλαβει κατ αρχας, ηρχισαν να μηδενιζωνται. Η Ανωθη ηρχισε να περιπατη εντος της οικιας μονη, η απασχολειται αν και

η μονη της απασχολησιν, ο μονος της λογισμος ητον ο Γαβριηλ, περι του οποιου τη εδοθη δι' αγνωστου μεσου να ενοηση, οτι δι' αυτην, ηεθανετο, αλλ' οτι ανεχωρησεν εις μικραν περιηγησιν. Ελυπηθη, αλλ' επειδη η λυπη απο τινοσ ητον η χαρα της υπεμεινεν, εις τας παθησεις της και εφθινεν ωσημεραι.

Της Μητρος της η στερησις την εθλιθεν επισις και ηρχισε να ανησυχη και να υποπειυητε: εξεταζε τον χαρακτηρα της γραφης εις δυο επιστολας τας οποιασ τη ενεχειρησεν, και τη εφανη, οτι δεν ητον ο της μητρος της εκτοτε παρεμνευε, δια της φωνης δια των βλεμματων ηχροατο, εξεταζε τα παντα, και επερωτα τουσ υπηρετας, εκ της συγχισειωσ των οποιων επηυξανον αι υποψιας της. Ημεραν τινα, ενω διεβαινε τον διαδρομον, τη εφανη, οτι ηκουσε προφερομενον το ονομα της μητρος της, επλησιασε τότε ακροποδητι προς την θυραν ενος δωματιου, ητο των υπηρετων, και ηχροασθη μετα προσοχησ.

— Εγω λυπουμαι το καυμενο τ' ορφανδ, ελεγεν ο Ιωαννης προς την Μαριαν, λυπουμαι, διοτι ειναι τωσω αισθαντικη και πως θα ακουση, ποιοσ θα τολμηση να ειπη μια ημερα—Ανωθη, απεθανεν η μητερα σου. . . Τουτο ηρκει δια την ευαισθητον Ανωθη, της οποιασ η καρδια απο τινοσ κατεστημια πληγη, επ' ης και η ελαχιστη επαφη επροξενει πονον.

— Α! τι ακουω, ειπε, και εσυρε φωνην κλονισθεισα δε απο το βαροσ του ακουσματος, επεσεν επι μιασ καθεδρας. Τα μεγαλα ομωσ ακουσματα και τα αιφνιδια, καταπληττουσι τας αισθησεις, και τας ναρκωνουσιν εις πρωτην προσβολην μη δυναμενα εν τω μεγγα αυτων να εισχωρησωσιν εις τας λεπτοφυεισ της ευαισθησιασ ημων ινας και επιφερωσι το κατ' βαθμον κινδυνωδεσ εκεινο αποτελεσμα.

Και η Ανωθη κατεπεσεν, ως ειπωμεν, υπο το βαροσ της προσβολησ, αλλ' η εντυπωσις εμενεν εισετι αμφιβολοσ, ως εν ονειρον εις τον μολις εξεγειρομενον. Εις την φωνην ειχε τρεξει η Μαρια, ο Ιωαννης, η θεια, την οποιαν αμα ειδεν, ηγεροθη, και επεσε εις τας αγκαλασ της.

— Α! θεια μου, καλη μου θεια.— Την μητερα μου, που ειναι η μητηρ μου; και εστηριξεν επ' αυτης το μαγικον της βλεμμα.

— Η μητηρ σου, Ανωθη μου; την περιμενομεν να επιστρεψη. . .

— Ω! βεβαια, εαν ποτε επιστρεφωσιν οι νεκροι! . . . ειπε, και ανελυθη εις θερμα δακρυα.

— Οι νεκροι!, επεφωνησε και περιπτυσουσα την Ανωθην εντοσ της αγκαλησ της, εστρεψε το βλεμμα προς τουσ υπηρετας, και παραυτα εκ του περιτρομου ηθουσ των, κατενοησεν, οτι επροδοθη το μυστηριον: απου εστηναξεν και τα δακρυα επλυμμυρησεν επισις και τουσ ιδικοουσ της οφθαλμουσ,

— Αχ! Ανωθη μου, ελα, κρη μου, ας κλαυσωμεν ομου, συ μητερα και εγω αδελφην. Λεγουσα ταυτα, εσυρεν αυτην προς τον πλησιον θαλαμον, και εκει καθησασα την εθεσεν επι των γονατων της.

— Διατι δεν με το ειπατε; διατι να με το κρυπτης; επανελαμθανεν η Ανωθη μετα λιγωων, και τα δακρυα της ησαν αφθονα.

— Διότι ἦσο ἀσθενής.

— Μῆτερ μου! μῆτερ μου! καὶ πότε ἀπέθανεν;

— Εἶναι σχεδὸν δύο μῆνες. . . .

— Δύω μῆνες! ὦ ἡ καυμένη ἐγώ. . . οὔτε λέξιν πλέον ἐπρόφε-
ρεν, ἀλλὰ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μετατρέπησαν εἰς πη-
γὰς δύο ἀνεξαντλήτους, καὶ τὸ στήθος τῆς εἰς κάμνον στεναγμῶν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἰατρός, εἰς τὴν συνήθη ἐπίσκεψίν του, ἀνεγνώρισεν
ἀπὸ τοὺς αἱματώδεις καταστάνας ὀφθαλμούς τῆς, τὰ διηνεκῆ δάκρυα,
καὶ ὑπόπτευσε τὴν αἰτίαν.

— Τί ἔχεις Ἀνθῆ;

— Ἀπέθανε. . . μόλις ἔδυνήθη νὰ εἶπῃ καὶ οἱ λιγμοὶ κατέπνη-
ξαν τὴν φωνήν τῆς.

Ὁ ἰατρός διὰ παντοίων λόγων τὴν κατεπράυνεν· ἡ δὲ θεία τῆς ἔ-
τρεμε, μήποτε πάθῃ καὶ πάλιν ἡ υἰγεία τῆς.

Πλὴν καὶ τοῦ ἰατροῦ οἱ φόβοι δὲν ἦσαν ὀλίγοι, καθόσον εὔρεν ἀνε-
πιγυμένα συμπτώματα, τὰ ὅποια πρὸ πολλοῦ ὑποπτεύετο, ἡ δὲ κα-
ταθλιπτικὴ μελαγχολία ὑπέκρυπτεν. Ἐνίοτε, λόγου χάριν, εὑρίσκε μι-
κράν τινα δύσπνοιαν, καὶ ὁ φεύγων σφιγμός τῆς ἐμαρτύρει διαλεί-
ποντα πυρετὸν, πλὴν ἀπέδιδεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῆς καρδίας
τῆς, καὶ τὸ σκιαγραφοῦν ἄλλοτε τὰ ἄχρωμα χεῖλη καὶ τὰς παρειάς
τῆς ἐρύθημα, εἰς στιγμιαίας τῆς ἀσθενοῦς νεότητος συγκινήσεις.

Σήμερον ὅμως, ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν βιαίαν καὶ λιγμώδη ἀναπνοήν
τῆς, τὸ ἀμετάτρεπτον εἰς τὴν πορείαν του πάθος, τὸ ὅποιον τὴν ἐ-
παύριον μία συστηματικώτερα ἐξέτασις ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἡ Ἀνθῆ ἦτο
στηθική.

Ἐθλίβῃ ὁ ἰατρός καὶ ἔδιδεν εἰ δυνατόν τὴν ἐπιστήμην του ὀλό-
κληρον εἰς ἀντάλλαγμα τῆς Ἀνθῆς· ἀλλ' ὅσῃν καὶ ἂν εἶχε θέλησιν, ὁ
ἰατρός δὲν ἦτο Θεὸς, ὅστις ἔχει τὴν ἐξουσίαν τοῦ δίδειν καὶ λαμ-
βάνειν.

Τὰ δραστηριώτερα φάρμακα, ἡ λεπτοτέρα διαίτα ἀπέβαινε ματαίᾳ·
ἐθράδυνε μὲν τὸ πάθος, εἰς τὴν ἀνάπτυσίν του, πλὴν καὶ δὲν ἀνεστέλ-
λετο. Παρήρχοντο λοιπὸν αἱ ἡμέραι, καὶ μετ' αὐτοῦ παρήρχετο τῆς
Ἀνθῆς ἡ νεαρὰ ζωὴ, καὶ ἀνέλυον οἱ μαραμμένοι τῆς πνεύμονες εἰς αἰ-
ώνιον πυρετὸν, ὡς ἡ χιών ἐπὶ τῶν ὀρέων· ἀλλ' ἡ μὲν διὰ νὰ βλα-
στήσῃ ὑπ' αὐτὴν ἡ θαλερὰ γλῶσσά τῆς ἀνοίξεως, ἐκείνοι ὅμως διὰ νὰ
μαράνωσι· τὴν ἀνοίξιν τῆς νεότητος.

Ἐγένετο γνωτὸν μεταξύ τῶν τῆς οἰκίας, τὸ ἀληθὲς πάθος τῆς Ἀν-
θῆς, καὶ θλίψις ἐκυρίευσεν ἅπαντας· ἡ δὲ ὠχρότης ἣτις ἐνέβαψε με-
λαγχολικῶς ὄλων τὰ πρόσωπα, ἔδιδε τὴν ἰδέαν, ὅτι κατὰ συμπάθειαν
τὸ αὐτὸ ἔπασχον ὅλοι.

Φυσικὸν ἦτο λοιπὸν καὶ ὁ γέρον κηπουρὸς νὰ μὴ μείνῃ ξένος τῆς θλί-
ψεως, ἀφοῦ τοσαύτην συμπάθειαν ἠσθάνετο διὰ τὴν ὠραίαν Ἀνθῆν, ὡς

τὴν ἀπεκάλει. Ἐντῆ θλίψει του προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ, καὶ κατάκλει-
στος ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας ἐκινδύνευσεν· ὅτε μίαν πρωΐαν, ἡ
Ἀνθῆ μὴ λαμβάνουσα τὴν συνήθη ἀνθοδέσμη τῆς, καὶ μὴ βλέπουσα
αὐτὸν νὰ τῆ ἀπευθύνῃ τὸν προσκυλισμὸν του, ἠρώτησε, τί γίνεται ὁ
γέρον κηπουρὸς, τὸν ὅποιον τῷ ὄντι οὐδεὶς εἶχε ἰδεῖ πρὸ ἡμερῶν.

Ἐσπευσε λοιπὸν ὁ Ἰωάννης, καὶ προπολλοῦ ἤδη ἔκρουε τὴν θύραν
τοῦ οἰκίσκου, χωρὶς νὰ τῷ ἀποκρίνωνται· ὅτε δὲ διὰ τελευταῖον κρούσας,
ἠθέλησε νὰ ἀκροασθῆ καὶ μία ἀσθενὴς φωνὴ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτεύσῃ κίν-
δυνον, ὥθησε τότε τὴν θύραν, ἣτις μετὰ πολλὰ ἐνέδωκε, καὶ εἰσελ-
θὼν εὔρεν ἐπὶ πλουσίας, διὰ κηπουρὸν, κλίνης τὸν γέροντα· τὸν
ἐπλησίασεν, ἠρώτησε καὶ ἔμαθεν, ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ πυρετὸν, τοῦ
ὁποίου ἤδη εἶχε παρέλθει ἡ ὁρμὴ· ἐπίτινος δὲ παρὰ τὴν κλίνην
τραπέζης ἔκειντο φιάλια διάφορα, μαρτυροῦντα τὴν χρῆσιν φαρμά-
κων, καὶ ὄλα ἐν τάξει καὶ καθαριότητι, ἐπρόδιδον μυστηριῶδες τι
μὴ ἀρμόζον εἰς τὴν τάξιν κηπουροῦ Ἑλλήνος.

Ὁ Ἰωάννης, εἶδεν ὄλα ταῦτα, καὶ χωρὶς νὰ φθονίση, ἐθαύμασε τὴν
εὐγένειαν, ἣτις ἐχαρακτηρίζετο εἰς τὰ περὶ αὐτὸν, καὶ μὰ τὴν ἀλή-
θειαν, τότε πρώτῃν φοράν ἴσως ἐπόθησεν νὰ ἦτο κηπουρὸς, ἐργαζόμενος
δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ τὴν ἐσπέραν νὰ ἀνεπαύετο ἐπὶ ὁμοίας κλίνης·
ἐν καιρῷ δὲ χειμῶνος, καθήμενος ἀπέναντι ὁμοίας πυρᾶς, ἣτις μόλις
ὑπέλαμπεν εἰς ἑστίαν πρὸς τινα γωνίαν, νὰ διήρχετο τὸ ὑπόλοιπον τῆς
ζωῆς του ὄνειρευόμενος. Ἀπὸ λογισμοῦ εἰς λογισμὸν περιπέπτων ὁ
Ἰωάννης, παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀποστολήν του. ἠρώτησε
καὶ πάλιν τὸν ἀσθενῆ, ὅστις τὸν ἐθεώρει μὲ βλέμμα γοργὸν ὑπὸ τὰς
παχεῖς ὄφρες του.

— Πάσχεις, γέροντα, πῶς εἶσαι; θέλεις τίποτε, τὸν λέγει.

— Ὄχι, Ἰωάννη, ἀποκρίνεται οὗτος.

— Μὲ στέλλει ἡ ὠραία κυρά μου (καὶ ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν
κεφαλήν, ὡς ἂν ἔλεγε, — τῆς ὁποίας τὴν ὠραιότητα θὰ χαρῆ ὁ τάφος. . .

Εἶχε ἡμέρας νὰ μυρισθῇ τὰ ὠραία λουλούδια σου, μῆτε σὲ εἶδεν
εἰς τὸν κῆπον σου, διὰ τοῦτο μὲ ἔστειλλε νὰ μάθω τί γίνεσαι.

— Εὐχαριστῶ! εἰπέ τὴν εὐχαριστῶ! καὶ ὅτι δὲν θέλω λησμονήσῃ
ποτὲ, ὅτι μία ὠραία καὶ εὐγενὴς κόρη, κατεδέχθη νὰ ἐρωτήσῃ δι' ἐ-
ναν κηπουρὸν. . . καὶ εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἐν δάκρυ νεανικὸν ἐξέφυ-
γε τῶν βλεφάρων του ἀλλ' ἔμεινεν ἀπαράτητον, διότι τὸ φῶς δὲν
ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ διαβιβάσῃ ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκου-
σε, μᾶλλον τετορνευμένα μάλιστα, παρ' ὅσα τὰ ἀντελήφθη, διότι
καλλωπίζων αὐτὰ, ἐξέφραζε τὸν πόθον καὶ τὴν συμπάθειαν ἣτις,
ἠγέρθη ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος.

Ἡ Ἀνθῆ ἔμεινε λίαν εὐχαριστημένη ἐκ τῆς διηγήσεως, καὶ τὴν ἐ-
παύριον, ὅταν εἶδε νέαν ἀνθοδέσμη, ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐκεῖ ὅπου συ-
νήθως ἔβλεπε τὸν κηπουρὸν, ἀλλ' οὐδὲν εἰδοῦσα, εἶπε πρὸς τὴν θεϊαν,
— θὰ καταβῶμεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ γέροντος, εἰς τὸν

πρώτον περίπατόν μου, μὴ τὸν εἰδοποίησιν ὅμως οὐδεὶς. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφρόντισε νὰ τῷ ἀποστείλῃ χίλια πράγματα.

Τὴν πρώϊαν καὶ πάλιν, ἡ ἀνοδοδέσμη ὑπενθύμισεν εἰς τὴν Ἀθηναίαν τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη, καὶ ἡ μεγάλη πρὸς τοῦτο ἐπιθυμία της τῇ ἐχορῆγει δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀσθένεια τῇ ἤρνεϊτο.

Κατῆλθε βραδέως, εἰς ὄραν καθ' ἣν ὁ ἥλιος τῆς ἀνοιξέως σκορπᾷ παντοῦ ζῶν καὶ βραίνει ἔρωτας. . . . Ἐνῶ δι' αὐτὴν πόνους μόνον καὶ βάσανα ἔραϊνε, καὶ οἱ ἔρωτες ἔφρευγον ἐνώπιόν της, διότι ἀνὰ πᾶν ἀσθενὲς βῆμα της καὶ ὁ χαῖνον τάφος ἐδείκνυε τὸ μέλαν στόμα του εἰς ὃ κατῆρχετο.

Ταλαίπωρος ! κόρη' ἄλλοτε ἀνήρχετο ἐλαφρὰ καὶ ἀθῶα, ὡς πτηνὸν, τὴν κλίμακα ταύτην καὶ κατῆρχετο ὡς ἀστρὸν τῆς ζῆλοτυπῶν εἰς τὴν ἀνοιξίν του, τὴν ζῶντάν ἀνοιξίν μιᾶς παρθένου ἐφιλοτιμεῖτο νὰ προσφέρῃ ἀνθρωπότερα ῥόδα καὶ κρῖνα ἢ τῆς Ἀθηναίας τὰ κοράλλινα χεῖλη καὶ τὰ στήθη τὰ κρινόλευκα.

Σήμερον ὅμως ; . . σήμερον παρίσταται ξηρὸς καὶ μαραμένος, ὡς τῆς Ἀθηναίας ἡ νεότης. . . οἱ ἀποξυλωμένοι κλώνες καὶ τὰ ἐβρίμμενα ὠχρομέλινα φύλλα των, ὅσα ἡ καταγιγῆς καὶ ὁ χειμὼν ἀπετεινάξαν, συνεβάδιζον μετὰ τὴν ἠθικὴν καὶ σωματικὴν στάσιν τῆς Ἀθηναίας. . . Τῆς Ἀθηναίας, τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἔφερον ἤδη τῆς πικροδάφνης τὸν χυμὸν καὶ τοῦ ῥόδου αὐτῆς ἡ βαφὴ, διεχρωματίζετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπὶ τῶν μῆλων τῶν παρεῖων της· ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἐπλανᾶτο ἀγγέλου μειδίαμα καὶ ἔθαλε τὸ ἀγνὸν τοῦ ἔρωτος ῥόδον.

Ἡ Ἀθηναία ὅθεν καὶ ἂν ἐστρέφετο, ἀνέβλεπεν εἰς τὴν εἰκόνα της καὶ τὸ ἡσθάνετο, πλὴν δὲν ἐθλίβετο τόσῳ δι' αὐτὸ, ὅσῳ εἰς τὴν στέρησιν τῆς μητρὸς της, τῆς ὁποίας τὸν θάνατον τῇ ἐφαίνετο, ὅτι τῇ διηγοῦντο τὰ διερχόμενα τὰς ἀκοῆς της πνεύματα, καὶ οἱ ἄνεμοι οἱ φεύγοντες μεταξὺ τῶν μαύρων δένδρων ἐκλαίον, δι' ἀκαταλήπτων φωνῶν, ὡς ἡ καρδία της, διὰ τῶν στεναγμῶν της.

Ὡ! πόσον ὁ ἄνθρωπος, ἐν τῇ παθῆσει του, γίνεται δεισιδαίμων, καὶ εἰς αἰώνιαν εὐρίσκεται διαπάλην ἰδεῶν, καὶ πάσχει νὰ ἐξηγήσῃ εἰς καλοὺς ἢ κακοὺς οἰωνοὺς τὰ λαμπιδίσματα τῆς πυρᾶς του, καθὼς καὶ τῆς λεπτοτέρας αὔρας τοὺς ψυθιρισμοὺς.

Καὶ ὁ Γαβριὴλ δὲν ἦτο ξένος τῶν λογισμῶν της, καὶ δὲν ἁμαρτάνομεν, ἂν εἴπωμεν, ὅτι τὸ κύριον ἀντικείμενον τῶν θλίψεων της ἦτον αὐτὸς ὅπως ἦτο καὶ ἡ κυρία ἀφορμὴ τοῦ πάθους της. Ὡ! πόσον ἐπόθησε τὴν μορφήν του· ἤθελεν, ἂν ἦτο δυνατὸν, ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν παντοῦ ἤκροατο. . . . Ὡ!! πόσον. . . . Ὡ!! ἐφώνησε καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῶν κρατούντων αὐτὴν διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ἀφόρητον στεναγμὸν, ὅστις δὲν ἐξήρχετο πλέον, ὡς ἄλλοτε, εἰς ἓνα ἐλεύθερον παλμὸν τοῦ στήθους της· ἀλλὰ διακεκωμμένος, βεγγῶδης καὶ ἐλαφρὸς βῆξ ἐπανέφερε τὸν ἐπ' ὀλίγον καπαύοντα ὑπόκωφον πόνον της.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Ἄφες, ἄφες ἂν θέλῃς δέσποτ' Ἀβδηρίτα, ἄφες με, νὰ χαρῆς τὸν διάδολόν σου! νὰ δικαιολογήσω ἐγὼ εἰς ἓνα κάποιον τρόπον διαβολικόν, τὴν μὴ ἐμφάνισίν μας ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ὅτε ὑπουργοὶ ἰδιῶται, διπλωμάται, πολιτικοὶ, ἐφημεριδογράφοι ποικιλόχροοι, κυρίαὶ μὲ στενόχωρον καρδίαν, ὡς ὁ στηθόδεσμός των, πλῆθος ἄπειρον ἀναγνώστων, πρόσθετος τῶρα καὶ οἱ καλοὶ συνδρομηταὶ μας, περιέμενον μὲ μειδίαμα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη νὰ διέλθωσι τὰς σελίδας σου, τὰ πηδήματά μου· καὶ ἄλλοι νὰ πεισμώσωσιν ὀλίγον μὲ τὴν τρέλλαν τοῦ ἐνός, καὶ τὴν σωφροσύνην τῆς ἄλλης, νὰ γελάσωσι πολλοὶ καὶ τέλος συμπολιτευόμενοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι χαῦνοι, ἀναμένοντες ἐκ τῆς ἐμφάνισεως ἡμῶν τὴν συγκίνησιν, ἥτις εἶναι ἡ ζωὴ, νὰ νυστάξωσιν εἰς τὰ πολιτικά μας. Ἄφες με, λέγω, καὶ θὰ ἰδῆς, μά! τοὺς θαυματουργοὺς ὀνυχάς μου, τῶν ὁποίων εἰσέτι δὲν ἠθέλησες νὰ δοκιμάσῃς τὰ πολιτικὰ θαύματουργήματα, ὅτι τὸ κοινὸν τοῦ ὁποίου ἐκινήσαμεν τὴν περιέργειαν, σὺ μὲν διὰ τῶν πρωτοτύπων σου, ἐγὼ δὲ διὰ τῶν πηδημάτων μου, θὰ μείνῃ εὐχαριστημένον πλειότερον εἰς τὴν διαβολικὴν μου παρὰ τὴν χριστιανικὴν σου ἐξομολόγησιν, τὴν ὁποίαν καθὼς μαντεύω σκοπεῖς νὰ κάμῃς.

— Καλὲ τί τεριάζει ; μὲ τοιαύτην μωρολογίαν, ὡς ἤρχισες, καταλαμβάνω ποῦ θὰ κατανήθῃς.

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριε, αὐτὸ ἦτο εἰς μικρὸς πρόλογος, ὅστις ὅμως (καὶ ἂς μᾶς συγχωρήσουν διὰ σήμερον οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν) δὲν θὰ ἔχη ἐπίλογον, διότι κάμνει ζέστην πολλήν, καὶ ὁ πόλεμος τῶν Ἄγγλων κατὰ Κινέζων καθίσταται σοβαρὸς· διότι εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰσχουν τὰς ἐφημερίδας καὶ ἀνακαλύπτουν συνωμοσίας, ἐνῶ ἡ ἰπαστυνομία μας συγχρόνως καταβρέχει.

Πλήν τέλος πάντων ἄκουσον καὶ τί θὰ γράψω.— ἰδοῦ

Κύριοι 518 Συνδρομηταὶ τοῦ ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ.

Μικρὰ ἀδιαθεσία, τὴν ὁποίαν ὁ Ἱατρός μου ἐχαρκτήρισε κωλι-
κόπονον, καὶ τινες πονηροὶ διπλωμάται ὠνόμασαν *πολιτικόπονον* (ἐνῶ
διαμαρτύρομαι, ὅτι ποτέ μου οὐτ' ἐγὼ οὐτ' ὁ Ἀβδηρίτης ἐφάγομεν,
οὐτ' ἀνείχθημεν μὲ πολιτικούς) μοῦ ἔκοψε τὰ ὑπατα, καὶ μὰ τὴν οὐρανὸν
μου, ὅσῳ ἐλαστικὸς διάβολος καὶ ἂν ἦμαι, δὲν ἠδυνήθην ὅμως νὰ πηδή-
σω μὲ φιλελεύθερο βῆμα, καὶ οὕτω, πιστεύσατέ με, ἠναγκάσθην καὶ
ἐγὼ νὰ μείνω ἀργός, καὶ σεῖς καλοὶ μου περιεργοί, νὰ ἀνησυχεῖτε
περὶ τῆς ὑγείας μας, καθὼς πολλῶν αἱ ἐπισκέψεις μᾶς ἐκολάκευσαν.

Τέλος πάντων σὰς εἰδοποιουῦμεν, ὅτι σήμερον εἴμεθα πολὺ καλὰ
εἰς τὴν ὑγείαν μας, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ σὰς εἴπωμεν τὴν
παρελθούσαν Κυριακὴν,— πῶς ἐν ῥάπισμα ἐπὶ τῆς παρεΐας τοῦ Κυρ.
Ἀστυνόμου πληρῶνει φόρον 10000 δραχ. εἰς 93 ἀμαξηλάτας διη-
ρημένον· καὶ

Πῶς ὁ συντάκτης τῆς Ἐλπίδος, ἐζήτησε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀβδη-
ρίτου ἐπὶ πινακίου, διότι, λέγει, ἐξυβρίζει τὴν τιμιότητά του!!!
πράγμα τὸ ὅποιον δὲν ἔχει· καὶ

Πῶς παίζουσιν αἱ σειρῆνες, εἰς τὰ γαλανὰ ὕδατα τῶν λουτρῶν τοῦ
Πειραιῶς· καὶ

Ὅποιας ὠραίας ἀναμνήσεις ἀφῆκεν ἡ κατοχὴ.

Τί γίνεται ὁ Ἀθηναϊκὸς περίπατος, ὁ Πειραιϊκός, τὰ καπέλλα, οἱ
σιδηροὶ μας ποδόγυροι, ὡς ἂν ἐλέγωμεν οἱ σιδηρόδρομοι· καὶ

Ὀλίγα τέλος πρέποντα περὶ τοῦ διοργανισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἀτ-
μοπλοϊκῆς ἐταιρείας· καθὼς καὶ τόσα ἄλλα, εἰς τόσα μας κομψὰ καὶ
εὐστροφα πηδήματα. Οὐχ' ἦττον ὅμως, εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ καθησυχάσω-
μεν πάντα φόβον σας περὶ τῆς μὴ ἐξακολουθήσεως τοῦ ἔργου καὶ τῶν
ὑποχρεώσεων, ἅτινα ἀνεδέχθημεν ἀπέναντι ὑμῶν· καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι
ἡ τιμὴ τοῦ διαδόλου δὲν πίπτει ἀπέναντι μικρᾶς ἀδιαθεσίας, διότι οἱ
διάδολοι δὲν ἀποθνήσκουν· καὶ ὅτι ἐνόσω ὑπάρχει κοινωνία Ἑλληνική,
τὸ δαιμόνιον θέλει πηδᾶ εὐσοχα, καὶ ὁ Γέρων Ἀβδηρίτης ἔτοιμος εἶναι νὰ
χύσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τῆς μελάνης του, σκιαγραφῶν τὰ πηδή-
ματα τοῦ Διαδόλου του, εἰς τὰ ὁποῖα τέρπονται 518 συνδρομηταί, πρὸς
τοὺς ὁποίους σφίγγων σήμερον τὴν χεῖρα, τοῖς ἀπευθύνει τὸ χαῖρε.

— Σοὶ ἀρέσκει ;

— Εἶσαι ἓνα παμπόνηρο, εἶπεν ὁ Ἀβδηρίτης καὶ ἐμειδίασε.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.